

gen og Folkethinget kunne arbejde i Forening, og jeg gjør, hvad jeg kan, for at virke i denne Retning, men det ærede Medlem maa lægge Mærke til, at dette er allerede sket her, der er vist Smødefommen fra dette Things Side. Naar det ærede Medlem vil — og jeg tvivler ikke om, at han baade vil og kan — huffe, hvad der er sket i lignende Tilfælde, vil han let kunne regne ud, hvad der ligger midt imellem 500 og 1,500; det er nogenlunde 1,000 Rd. Dette Beløb tillod jeg mig at foreslaa ifjor, og Folkethinget holdt fast derved, men for at vise Smødefommen gif man op til 1,200 Rd. Nu gaafe at glemme, at man har strakt sig ud over Midtpunktet mellem begge Thing, er ikke rigtigt og ikke billigt af det ærede Medlem. Dette gjorde som sagt Folkethinget ifjor. Der har været gjort et Forsøg paa at gaa tilbage til 1,000 Rd.; men jeg har modsat mig det og vil fremdeles gjøre det, thi jeg finder, at det, man engang har besluttet sig til som en Smødefommen, skal man holde fast ved. Det er ogsaa min Agt at slutte mig til det foreliggende Ændringsforslag og at stemme for det, men jeg tror rigtignok, at Behreidelsen mod de Medlemmer af dette Thing, som stemme for dette Forslag, ikke er vel anbragt. Saavidt jeg forstod, vilde ikke Summen være bleven det Afgjørende, naar der ikke fra den Side, hvorpaa den ærede sidste Taler stiller sig, var gjort Forsøg paa flere Gange at søge at vise, at det var en moralsk Forpligtelse for Folkethinget at følge Regjeringen og Landstinget paa Grund af et Lovforslag, som kun blev et Lovforslag. Det er dette, tror jeg nok, som Flertallet af dette Thing ikke vil tage paa sig. Jeg gad vidst, hvorledes der vilde blive argumenteret fra samme Side, dersom dette Lovforslag, som oftere er omtalt, var gaaet i en anden Retning, nedad, om man saa vilde have argumenteret derfra og ikke snarere have holdt sig til tidligere Afgjørelser i Love og ikke til et Lovforslag. Saadanne Argumentationer fra Noget, der ikke er til, — havde jeg nær sagt, — ere ikke heldige, og jeg tror nok, at de have skadet Sagen ikke saa lidt.

Klein: Jeg tror ikke, at den ærede sidste Taler havde Ret i at fremstille Sagen, som om jeg skulde have tilladt mig at rette nogen Behreidelse mod Noget, fordi han stemte for et andet Forslag end det, som jeg for mit Vedkommende agter at stemme for og tidligere har stemt for. Jeg har kun tilladt mig at rette en Opfordring, om De ville, en Bøn eller en Anmodning til de ærede Medlemmer om ved denne Leilighed at vise Smødefommen mod Landstinget. Men forøvrigt lægger jeg ikke Skjul paa, at jeg, idet jeg har opfordret til denne Smødefommen imod Landstinget, ikke har kunnet se bort fra, at det, vi her tale om, er en Sag, som i høieste Maade gjælder en enkelt allerede nu gammel Mand. Og det forekommer mig noget haardt, ja jeg tager ikke i Betænkning at sige det, noget ubilligt, at den mindre gunstige Stemning, der muligens kan have udviklet sig under denne Sags langvarige Gang, og hvortil en Enkelt med eller mod sin Villie kan have givet Anledning, skal gaa ud over den enkelte Mand. Jeg for mit Vedkommende tror isøvrigt at kunne sige mig fri for alt Ansvar i denne Henseende, da jeg, som det ærede Medlem maasse er saa god at erindre, ikke havde den Ære at have Sæde i denne Sal, da denne Sag var under Forhandling i forrige Session. Jeg gjentager altsaa min Henslilling om at vise Smødefommen mod det andet Thing, saameget mere da det tillige er en Velvillighedens Handling mod en enkelt Mand.

Søren Jørgensen: Det glæder mig, at den høitagtede Minister ikke havde andre Grunde at fremsøre mod mig; thi det vil altsaa ses, at man ikke kan gaa ud fra, at vi have været for knappe med Hensyn til den Sum, vi have foreslaaet, men at vi have villet give denne Embedsmand en god Pension og ikke saa lidt mere, end der tilkommer ham. Det glæder mig som sagt, at der ikke er flere Grunde at fremsøre mod os, og jeg haaber derfor, at Thinget vil fastholde sin Afstemning; thi jeg tror, at det vil have Betydning at vise, at vi ikke ere knappe og farrige, medens vi dog tillige engang vise, at vi holde